

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 855,48 zł (osiemset pięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 82,09 zł (osiemdziesiąt dwa złote dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje zwrócić na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 800 zł (osiemset złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt VIII C 587/22

UZASADNIENIE

W dniu 23 sierpnia 2022 roku powód - (...) Sp. z o.o. w Z., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 2.232,07 zł tytułem uzupełniającego odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w ramach prowadzonej działalności, powód, będący autoryzowanym serwisem naprawczym marki R. i D., dokonał naprawy pojazdu marki D. D. nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego. W dacie szkody poszkodowany był ubezpieczony w zakresie AC u pozwanego. Z tytułu przeprowadzonej naprawy powód wystawił fakturę, w zakresie której pozwany uznał wszystkie wymienione w niej czynności dotyczące napraw, obniżył jednak stawkę za (...) oraz dokonał nieuzasadnionych korekt. Zakwestionował współczynnik odchylenia dla materiałów lakierniczych na poziomie 121% oraz koszty obsługi szkody i mycia pojazdu, co jest sprzeczne z rekomendacją Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...). Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że nabył przedmiotową wierzytelność na mocy umowy przelewu wierzytelności zawartej z poszkodowanym. **(pozew k. 4-5v.)**

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. Pełnomocnik wyjaśnił, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyjął odpowiedzialność za zdarzenie i wypłacił powodowi łączną kwotę 14.649,79 zł. W dalszej kolejności pełnomocnik wskazał, że powód zastosował wygórowaną i sprzeczną z postanowieniami OWU stawkę za rbg w wysokości 220 zł netto w sytuacji, w której możliwe było naprawienie pojazdu przy stawce 160 zł netto, niezasadnie naliczył koszt utylizacji materiałów, który stanowi koszt prowadzonej działalności gospodarczej i winien być wkalkulowany w stawkę za rbg; bezpodstawnie zastosował współczynnik odchylenia na materiałach lakierniczych w wysokości 121%, co stanowi niczym nieuzasadnioną, dodatkową marżę, nadto zakwestionował koszty dezynfekcji po naprawie, jazdy próbnej, przyjęcia i obsługi administracyjnej szkody oraz koszty mycia i sprzątnięcia pojazdu jako kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. **(odpowiedź na pozew k. 74-80)**

W toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie. **(protokół rozprawy k. 118-120, k. 160)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest autoryzowanym serwisem naprawczym samochodów marki R. i D.. W ramach wykonywanych napraw pojazdów powód stosuje jedynie lakiery marki p. (...) oraz (...), nie stosuje natomiast produktów firmy (...)/N..

(wyciąg z kontraktu handlowego k. 37, wyciąg z umowy współpracy k. 38, oświadczenie k. 39, okoliczności bezsporne)

W ramach prowadzonej działalności powód podjął się naprawy samochodu marki D. D. nr rej. (...) stanowiącego własność D. T. i M. T., uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 24 marca 2022 roku. Szkada była likwidowana z ubezpieczenia AC poszkodowanych.

Wykupując plisę wybrano wariant ubezpieczenia AC (...) z sumą ubezpieczenia 33.800 zł brutto. W umowie zostało zniesione procentowe pomniejszenie wartości części.

(upoważnienie do zlecenia naprawy k. 16, k. 17, oświadczenie k. 18, k. 19, polisa k. 12, zeznania świadka D. T. 00:05:15-00:08:27 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 8 listopada 2022 roku k. 118-120)

W dniu 28 marca 2022 roku powód nabył od poszkodowanych – D. T. i M. T. wierzytelność przysługującą mu względem pozwanego z tytułu odszkodowania w związku z wystąpieniem szkody komunikacyjnej z dnia 24 marca 2022 roku, nr szkody (...).01.

(umowa cesji k. 10, k. 11)

W związku z wykonaną naprawą powód wystawił następujące faktury VAT nr:

- (...) w dniu 31 marca 2022 roku na kwotę 5.073,75 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 kwietnia 2022 roku, z zastosowaniem stawki za rbg 220 zł netto;

- (...) w dniu 31 maja 2022 roku na kwotę 11.808,11 zł z terminem płatności do dnia 14 czerwca 2022 roku.

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2022 roku ubezpieczyciel poinformował o przyznaniu odszkodowania w wysokości 5.038,45 zł ustalonego w oparciu o własny kosztorys naprawy.

(faktura k. 95, decyzja k. 90, informacja o wysokości szkody wraz z kosztorysem k. 91-93v.)

Następnie w związku z wykonaną naprawą powód wystawił w dniu 31 maja 2022 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 11.808,11 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 czerwca 2022 roku.

(faktura k. 94)

Powód w dniu 31 maja 2022 roku za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał pozwanemu wystawione przez siebie faktury wraz z kosztorysem naprawy.

(wydruk poczty e-mail k. 14)

Decyzją z dnia 4 czerwca 2022 roku ubezpieczyciel poinformował o przyznaniu dopłaty odszkodowania w wysokości 9.611,34 zł brutto ustalonego w oparciu o faktury wystawione przez powoda, informując jednocześnie że za prace blacharskie i lakiernicze uznał stawkę 160 zł za 1 (...) oraz, że nie uznał pełnych kosztów wynikających z faktury, z uwagi na brzmienie § 15 ust. 4 OWU (...).

(decyzja k. 96)

W dniu 21 czerwca 2022 roku powód za pośrednictwem poczty elektronicznej wezwał pozwanego do dopłaty, w terminie 3 dni, kwoty 2.232,07 zł tytułem brakującej części wynagrodzenia z tytułu wykonania naprawy blacharsko-lakierniczej pojazdu marki D.. Pozwany odmówił przyznania odszkodowania ponad wypłaconą dotąd kwotę.

(wydruk poczty e-mail k. 13, decyzja k. 99)

Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia Autocasco Standard ((...)), w przypadku szkody częściowej, tj. w razie uszkodzenia pojazdu w stopniu nie kwalifikującym szkody jako szkody całkowitej, (...) ustala wysokość odszkodowania, które obejmuje koszty naprawy pojazdu mające związek przyczynowy ze zdarzeniem objętym ochroną ubezpieczeniową (§ 15 ust. 1). Wysokość odszkodowania wyliczana jest przez (...) w oparciu o wycenę kosztów naprawy pojazdu (§ 15 ust. 2). W myśl § 15 ust. 3, wycena kosztów naprawy sporządzona przez (...) lub na jej zlecenie według cen brutto (z VAT) wykonywana jest na podstawie indywidualnej oceny uszkodzeń pojazdu związanych z przedmiotowym zdarzeniem, z wykorzystaniem do tego celu informacji na temat realnych kosztów naprawy uzyskanych poprzez analizę aktualnej sytuacji rynkowej, której podstawą jest:

1) koszt robocizny ustalony w oparciu o:

a) naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemie A., E. lub D.,

b) stawkę za 1 roboczogodzinę ustaloną przez (...) na podstawie stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi ((...));

2) koszt części zamiennych w wysokości cen podanych w aktualnych polskich wydaniach systemu A., E. lub D. z uwzględnieniem cen części zamiennych dystrybuowanych poza siecią oficjalnego producenta/importera pojazdu, z zastrzeżeniem:

a) ze wyceną kosztu części zamiennych dokonywana jest na podstawie cen części zalecanych do stosowania przez producenta pojazdu lub jego oficjalnego importera skorygowanych o współczynnik w wysokości 0,6 wynikający z uwzględnienia w wycenie cen tzw. zamienników, tj. części zamiennych dystrybuowanych poza siecią oficjalnego producenta/importera pojazdu posiadających stosowną homologację,

b) zastosowania procentowego pomniejszenia wartości części, w zależności od okresu eksploatacji pojazdu określonego zgodnie ze wskazaniem w tabeli na 50% dla okresu eksploatacji powyżej 7 do 8 lat, z uwzględnieniem pkt 3, 5 i 6 , chyba że w umowie zostało ono zniesione;

3) w przypadku braku cen części lub norm czasowych robocizny w systemie A., E. lub D. przyjmuje się ceny i normy dla pojazdu najbardziej zbliżonego właściwościami techniczno-eksploatacyjnymi;

4) przy ustalaniu wysokości odszkodowania za szkody w:

a) ogumieniu, akumulatorze, elementach ciernych układu hamulcowego (klocki, szczęki, tarcze, bębny), elementach ciernych układu sprzęgła, (tarcza, docisk), elementach układu wydechowego (tłumiki, sondy lambda, katalizatory i rury łączące te elementy) uwzględnia się indywidualne zużycie eksploatacyjne- stosownie do stanu tych elementów lub norm zużycia określonych przez producenta pojazdu;

b) pasach bezpieczeństwa , napinaczach pasów poduszkach powietrznych i sterownikach do tych urządzeń nie uwzględnia się ubytku wartości tych elementów;

5) w przypadku stwierdzenia w elementach zakwalifikowanych do wymiany wcześniejszych uszkodzeń uwzględnia się potrącenia wynikające ze stanu technicznego tych części.

Zgodnie zaś z § 15 ust. 4, w razie udokumentowania fakturami VAT poniesionych kosztów naprawy wyższych niż przyjęte w sporządzonej przez (...) wycenie, z uwzględnieniem zastrzeżeń o których mowa w ust. 3, (...) uzupełni kwotę odszkodowania do poziomu wynikającego z ww. faktur, nie więcej jednak niż:

1) do poziomu cen części podanych w aktualnych polskich wydaniach systemu A., E. lub D., opartych na danych producenta/importera pojazdu, nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnych importerów do stosowania przez ich sieci serwisowe, bez uwzględniania współczynnika korygującego, o którym mowa w ust. 3 pkt 2a),

2) do poziomu kosztów robocizny ustalonych na podstawie stawki za 1 roboczogodzinę ustalonej w oparciu o średnie stawki stosowane przez warsztaty poza (...) z terenu województwa . względem którego dokonano taryfikacji składki, gdy w umowie nie zostało zniesione procentowe pomniejszenie wartości części;

3) do poziomu kosztów robocizny ustalonych na podstawie stawki za 1 roboczogodzinę ustalonej w oparciu o średnie stawki stosowane przez autoryzowane stacje obsługi ((...)) z terenu województwa, względem którego dokonano taryfikacji składki, gdy w umowie zostało zniesione procentowe pomniejszenie wartości części. W przypadku braku możliwości ustalenia stawki średniej dopuszcza się przyjęcie stawki za 1 roboczogodzinę stosowanej indywidualnie przez wykonawcę naprawy o ile nie przekracza ona 120% stawki za roboczogodzinę – stosowanej przez dany warsztat w naprawach gwarancyjnych;

pod warunkiem stwierdzenia przez wartość zgodności dokonanej naprawy z zakresem uszkodzeń uznanych przez W.;

przedstawienia naprawionego pojazdu na żądanie WARTY w celu dokonania oględzin przez (...). **(OWU (...) k. 100-101v.)**

Ustalone przez powoda koszty naprawy pojazdu w zakresie jazdy próbnej, utylizacji materiałów, mycia i sprzątnięcia pojazdu, przyjęcia i zgłoszenia szkody, dezynfekcji auta po naprawie oraz przyjęcia współczynnika odchylenia 121% były nieuzasadnione. Mycie pojazdu przed oraz po lakierowaniu jest czynnością wchodzącą w zakres czynności lakierniczych. Przygotowanie dokumentacji technicznej jest czynnością niezbędną do podjęcia naprawy pojazdu. Utylizacja materiałów to czynność, którą realizuje każdy warsztat naprawczy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Koszty te są uwzględnione w wysokości stawki za roboczogodzinę. Dezynfekcja pojazdu nie jest czynnością wchodzącą w normalne następstwa szkody i klient nie jest obciążony tą czynnością. Jazda próbna wchodzi w zakres naprawy pojazdu i sprawdzenie wykonania jej jakości. Wszystkie te czynności są czynnościami, które mają również wpływ na stawkę roboczogodziny w serwisie. Mycie pojazdu, utylizacja, jazda próbna, dezynfekcja oraz obsługa klienta nie może być brana pod uwagę przy określaniu kosztów naprawy. Są to czynności, które serwis wykonuje podczas naprawy i czynności te nie są uwzględnione w kalkulowaniu stawki roboczogodziny.

Samo stosowanie materiałów lakierniczych P./I. nie uzasadnia podniesienia kosztów lakierowania o 21%. Koszty powinny być ustalone indywidualnie dla danej naprawy pojazdu.

Stawka roboczogodziny przyjęta przez serwis wykonujący naprawę pojazdu mieści się w przedziale stawek stosowanych w aglomeracji (...) 155-260 zł netto.

Przyjęta przez powoda stawka roboczogodziny nie jest stawką wyższą od innych stawek obowiązujących w aglomeracji (...). Średnia stawka roboczogodziny wynosi 207 zł netto.

Koszty naprawy pojazdu, przyjmując zakres naprawy z uwzględnieniem części z logo oryginalnego producenta pojazdu, średnią stawkę za roboczogodzinę w wysokości 207 zł netto oraz nakłady pracochłonności według producenta wynoszą 15.037,67 zł. Do kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu nie należy wliczać współczynnika odchylenia 121%, jazdy próbnej, mycia i sprzątania, dezynfekcji wnętrza pojazdu, przyjęcie obsługi szkody i utylizacji materiałów.

(pismna opinia biegłego sądowego k. 130-134)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego K. K..

Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 7 października 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64; wyrok SN z dnia 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00, LEX). Oceniając opinię biegłego sądowego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie.

Sąd dokonując oceny sporządzonej przez biegłego zaznaczyć należy, że biegły dokonał wyliczenia nie hipotetycznych a realnych kosztów naprawy samochodu marki D. D.. Sąd na tym etapie dostrzegł, iż względem kalkulacji powoda, poza nieuznaniem odchylenia na materiałach lakierniczych i ucięciem spornych kosztów dodatkowych, wystąpiła różnica pomiędzy kalkulacją powoda dotyczącą wyłącznie jednej operacji przy lakierowaniu (preparation masking work glass 2), która zajmuje 0,2 rbg, a więc według stawki za roboczogodzinę ustaloną przez biegłego w wysokości 207 zł netto, jej koszt wyniósł 41,40 zł netto. Zaznaczyć należy, że pozwany operację tę uznaje (k. 87), dlatego też zdaniem Sądu Kwotę tę należy doliczyć do kosztu ustalonego przez biegłego.

Nie umknęło także uwadze Sądu, iż pomimo tego, że biegły dokonuje wyliczenia zgodnie z kalkulacją powoda, to jednak sumarycznie faktury wystawione za naprawę przewyższają jej koszt z kalkulacji (16.881,86 zł wobec 16.465,21 zł). Różnica ta wynika z tego, że powód przyjmuje 2 x komplet naprawczy, a w kalkulacji jest tylko jeden (pod nazwą zestaw mocowania drzwi przednich lewych), wlicza koszt zaślepki i zaniża wartość normaliiów. Z uwagi na to, że po ostatecznej weryfikacji przez pozwanego faktur wystawionych przez powoda (faktury po weryfikacji są w aktach szkody), pozwany uznał powyższe części, należy dodać do kosztów naprawy wyliczonej przez biegłego koszt drugiego zestawu naprawczego i zaślepki w łącznej wysokości 347,55 zł netto (334,84 zł +12,71 zł).

Nadto zaznaczyć należy, że biegły wylicza poprawnie normalia według kalkulacji (zbieżnie z wyliczeniem powoda), jednakże w fakturze (k. 32) normalia te są na niższym poziomie pomimo, że faktura ta jest wyższa w odniesieniu do wartości części zamiennych od wartości ujętej w kalkulacji- normalia wynoszą 2% i według cen części z faktury winny wynosić 146,98 zł netto, zaś na fakturze wynoszą 131,19 zł netto, w kalkulacji zaś 139,98 zł netto. Jednakże skoro powód ostatecznie dochodzi różnicy pomiędzy kwotami zafakturowanymi a wypłaconymi (przy czym pozwany akceptuje normalia z faktury) to zdaniem Sądu przy ustaleniu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu winno się wziąć pod uwagę koszt normaliiów uwzględniony na fakturze, tj. 131,19 zł.

Powyższe zostało uwzględnione przez Sąd przy ustalaniu wysokości kosztów naprawy przedmiotowego samochodu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w części.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki D. D.. Bezsporne było również to, że w dacie szkody właściciela pojazdu łączyła z pozwanym umowa dobrowolnego ubezpieczenia AC w wariancie Standard.

Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania, a konkretnie wartość stawki za rbg z tytułu prac blacharsko-lakierniczych, zasadność zastosowania odchylenia na materiałach lakierniczych oraz naliczenia kosztów z tytułu czynności przeprowadzonych w związku z naprawą pojazdu.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że poszkodowany naprawił przedmiotowy pojazd, z tytułu czego wystawiono faktury VAT. W fakturach tych uwzględniono stawkę za rbg na poziomie 220 zł netto, wobec czego ustaleniu wymagało, czy stawka ta spełnia kryteria „średniej stawki stosowanej przez autoryzowane stacje obsługi ((...)) z terenu województwa względem którego dokonano taryfikacji składki” - § 15 ust 4 OWU. Nie budzi bowiem wątpliwości, że w przypadku ubezpieczenia AC nie znajduje zastosowania reguła pełnego odszkodowania, a wartość szkody obliczana jest w oparciu o postanowienia OWU stanowiące załącznik do zawartej przez strony stosunku ubezpieczeniowego umowy.

Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że zawierając umowę ubezpieczenia poszkodowany zdecydował się na wariant Standard. Od tak wybranego zakresu ubezpieczenia uiścił należną składkę, przy czym niewątpliwie wybrany wariant ubezpieczenia miał wpływ na wysokość składki i determinował sposób likwidacji szkody. Odnośnie spornej stawki za rbg postanowienia OWU dla szkody częściowej i wariantu standard przewidywały, że w razie udokumentowania fakturami VAT poniesionych kosztów naprawy wyższych niż przyjęte w sporządzonej przez (...) wycenie, z uwzględnieniem zastrzeżeń o których mowa w ust. 3, (...) uzupełni kwotę odszkodowania do poziomu wynikającego z ww. faktur, nie więcej jednak niż do poziomu kosztów robocizny ustalonych na podstawie stawki za 1 roboczogodzinę ustalonej w oparciu o średnie stawki stosowane przez autoryzowane stacje obsługi ((...)) z terenu województwa względem którego dokonano taryfikacji składki, gdy w umowie zostało zniesione procentowe pomniejszenie wartości części. Na okoliczność rzeczonych średnich cen został dopuszczony dowód z opinii biegłego. Opinia ta miała wariantowy charakter. Po pierwsze biegły dokonał oceny stawki przyjętej przez pozwanego (200 zł netto) uznając, że ta mieści się w kategorii stawek wymienionych w OWU. W treści opinii biegły poddał analizie stawki stosowane przez (...) działające na terenie województwa (...), przyjmując jednocześnie za punkt wyjścia stawki niezależne, tj. nieobarczone umową z Towarzystwami (...). Założenie to zdaniem Sądu było jak najbardziej zasadne, postanowienia OWU nie odnoszą się bowiem do stawek stosowanych przez warsztaty współpracujące z pozwanym (czy też innymi ubezpieczycielami), a do średnich stawek rynkowych, a więc wyliczanych wedle kryteriów rynkowych. Nie budzi zaś wątpliwości, że stawki wynikające z różnorodnych porozumień nie spełniają takich kryteriów, skoro strony takim porozumień mogą je kształtować całkowicie dowolnie wedle własnego uznania. Zaznaczenia wymaga, że poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien wprawdzie współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu, czy miejsca likwidacji szkody. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby na zasadach przewidzianych w OWU móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym. Z zapisów OWU nie wynika, aby uprawnienie

ubezpieczonego w tym zakresie podlegało ograniczeniom, w tym aby był on zobligowany do naprawy pojazdu w konkretnych warsztatach współpracujących z pozwanym. Uwzględniając powyższe, biegły ustalił, że sporna stawka mieści w granicach od 155 zł netto do 260 zł netto, a ich arytmetyczna średnia wynosi 207 zł netto.

Powyższe prowadzi do wniosku, że stawka przyjęta przez powoda (220 zł netto), nie spełnia kryterium z § 15 ust. 4 OWU bowiem jest nieco wyższa. O czym była mowa wyżej, opinia biegłego K. K. stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. W konsekwencji Sąd uznał, że poszkodowany w świetle postanowień umowy ubezpieczenia był uprawniony do naprawy uszkodzonego pojazdu wg stawki 207 zł netto za rbg przyjętej przez dokonujący naprawy zakład naprawczy.

Przypomnienia wymaga w tym miejscu, iż zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, umowa ubezpieczenia, ogólne warunki ubezpieczenia oraz inne wzorce umowy są formułowane jednoznacznie i w sposób zrozumiały. W myśl zaś ust. 5 powołanego przepisu, postanowienia umowy ubezpieczenia, ogólnych warunków ubezpieczenia oraz innych wzorców umowy sformułowane niejednoznacznie interpretuje się na korzyść ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia. Jak powszechnie przyjmuje się w judykaturze Sądu Najwyższego, w razie niejasności, niedomówień, braku jednoznaczności sformułowań ogólnych warunków umów, wynikające z tego wątpliwości należy tłumaczyć na korzyść ubezpieczonego. Pogląd taki wyrażono m.in. w uchwale składu 7 sędziów z dnia 31 marca 1993 roku (III CZP 1/93, OSNCP 1993/10/170), mającej walor zasady prawnej, oraz uchwale z dnia 8 lipca 1992 roku (III CZP 80/92, OSNCP 1993/1-2/14), a następnie kontynuowano w dalszej linii orzeczniczej. Wymogi transparentności wzorców umownych oraz konsekwencje zawartych w nich postanowień niejednoznacznych określił ustawodawca w art. 385 § 2 k.c. Ponadto, zgodnie z ugruntowaną linią orzeczniczą, postanowienia ogólnych warunków umów ubezpieczenia podlegają wykładni według reguł określonych w art. 65 § 2 k.c., gdy ich postanowienia nie są precyzyjne i stwarzają wątpliwości co do ich istotnej treści, a wykładnia taka nie może pomijać celu, w jakim umowa została zawarta, a także natury i funkcji zobowiązania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2006 roku, II CSK 60/06, LEX; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2004 roku, V CK 481/03, LEX). Cel umowy, jako kryterium wykładni umowy ubezpieczenia, nakazuje położenie nacisku na charakter ochronny tego stosunku prawnego. Ten aspekt tłumaczenia umowy ubezpieczenia Sąd Najwyższy zaakcentował w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 stycznia 2006 roku (V CSK 90/05, LEX), odwołał się do niego także w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 grudnia 2007 r. (II CSK 375/07, LEX). W obydwu tych orzeczeniach podkreślił, że wykładnia postanowień umowy ubezpieczenia musi uwzględniać jako zasadę odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń przy jednoczesnym ograniczonym rozumieniu przesłanek odpowiedzialność tę wyłączających. Reasumując, przy wykładni postanowień ubezpieczenia, w tym ogólnych warunków ubezpieczenia, należy uwzględniać cel umowy i interesy ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego. Wykładnia ta nie może pomijać celu, w jakim umowa została zawarta, a także natury i funkcji zobowiązania. Celem umowy jest zaś niewątpliwie udzielenie ubezpieczonemu ochrony na wypadek określonego w umowie ryzyka, w zamian za zapłatę składki. Powtórzyć należy, iż umowa ubezpieczenia pełni funkcję ochronną i z tej przyczyny miarodajny do wykładni jej postanowień jest punkt widzenia tego, kto jest chroniony.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, iż zapis § 15 ust. 4 pkt 3 OWU należy rozumieć tak, jak wyżej wyjaśniono.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że wariant zawartej umowy AC wskazuje na naprawę serwisową na częściach oryginalnych. Sporządzony przez zakład naprawczy kosztorys wskazuje na wykonanie naprawy zgodnie z technologią producenta i wszelkimi zasadami, przy czym podkreślić należy, że wyłącznie naprawa blacharsko-lakiernicza wykonana w (...) według technologii producenta pojazdu powoduje utrzymanie gwarancji na perforację uszkodzonych pojazdów marki R. i D..

Zdaniem Sądu niezasadne okazało się natomiast żądanie powoda w odniesieniu do kosztów jazdy próbnej, mycia i sprzątnięcia, dezynfekcji wnętrza pojazdu, przyjęcie obsługi szkody i utylizacji. W ocenie Sądu koszty te mieszczą się w kosztach prowadzenia działalności powoda oraz są zawarte w stawce serwisowej za rbg. W odniesieniu do utylizacji materiałów dodatkowo zwrócić należy uwagę, że koszty

utylicacji uwzględnia się na koniec miesiąca naprawy, przez co ich naliczanie w stosunku do każdorazowej naprawy jest niecelowe. Co oczywiste, sam fakt poniesienia pewnych kosztów związanych z obsługą szkody nie przesądza automatycznie o tym, że zakład ubezpieczeń powinien je zwrócić. Zdaniem Sądu niezasadne okazało się także zastosowanie współczynnika odchylenia 121%. Sąd podziela przy tym stanowisko biegłego, przyjmując je jako własne, że samo stosowanie materiałów lakierniczych P./I. nie uzasadnia podniesienia kosztów lakierowania o 21%. Koszty powinny być ustalone indywidualnie dla danej naprawy pojazdu.

Co należy wreszcie podkreślić, poszkodowany zawarł dobrowolne ubezpieczenie AC na zasadach określonych w polisie oraz OWU. Treść umowy nie wspomina o wyżej wymienionych kosztach dodatkowych, by te były objęte ubezpieczeniem.

Mając powyższe na uwadze, łączna wartość celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, wyliczonych zgodnie z OWU AC, wynosi zatem 15.505,27 zł brutto, bowiem koszty naprawy wyliczone przez biegłego sądowego należało powiększyć dodatkowo o kwotę 467,60 zł brutto (41,40 zł netto nieuwjętej przez biegłego operacji lakierniczej + 347,55 zł netto za części z faktury – 139,98 zł netto normalistów z kalkulacji biegłego/powoda + 131,19 zł netto normalistów z faktury = 380,16 zł netto, tj. 467,60 zł brutto)

Do dnia wyrokowania pozwany wypłacił powodowi łącznie kwotę 14.649,79 zł, do dopłaty pozostaje zatem kwota 855,48zł, którą Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części.

Przypomnienia wymaga, że niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.).W niniejszej sprawie termin wymagalności roszczenia powoda wynikał

z wystawionej faktury VAT przesłanej pozwanemu wraz z wezwaniem do zapłaty bezpośrednio po jej wystawieniu.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 82,09 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona pozwana powinna ponieść, uwzględniając, że powód wygrał spór w 38 %.

Z uwagi na fakt, że pozwany uiścił zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego, która nie została wykorzystana w niniejszym postępowaniu w całości, Sąd nakazał zwrócić na rzecz pozwanego kwotę 800 zł (art. 84 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych).

Mając wszystko powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji.